

give Anviisning til de Midler, hvorved Forpligtelsen skal opfyldes; men det første, Nar saunes der, som sagt, en formel Hjemmel. Det er ligeledes klart, hvad der alt er antydet og udviklet, at man her kan gaae forskjelligle Veie for at faae denne Anviisning, saafremt man udtrykkelig vil have en saadan, og man ikke troer, at det kan gaae an at lade det blive staaende som Noget, der kommer til Afgjørelse ved Revisionen, om Udbetalingen er fæstet i Henshold til denne Forpligtelse. Man kan da enten søge Tillægsbevilling, eller man kan søge at faae en Bevillingsclausul medoptaget i den Forpligtelsen stiftende Lov. Det Sidste maa jeg nu i det Hele ansee for urigtigt. Det er urigtigt i Formen, fordi man ikke, som af den ærede Minister ganske rigtigt er udviklet, skal sammenblande to Love af saa forskjellig Art. Man skal ikke sammenblande en Deel af de Statstjenesten ordnende Love, der indstifte en varig Rønningforpligtelse, med en Anviisning for det enkelte Nar; det er altsaa for det Første formelt urigtigt, og desforuden kan det efterhaanden medføre en Vane til oftere at gjøre det. Dernæst medfører det en reel Ulempe, som navnlig bestaaer dert, at der let vil danne sig Forestilling om, at slige Love skulle være Stykker af en Finantslov. Det er altsaa meget skadeligt, og man skal gaae den anden Veie, søge, saasnart det kan skee, at faae den fornødne Bevilling ved en Tillægsbevillingslov. Men hvad der for mig er meget væsentligt, er egentlig at fastholde, hvad der af den ærede Minister er bemærket, og hvad jeg maa ansee for givet, at der tilkommer Folkethinget en Ret til Anviisningen af Summen for det enkelte Nar, og hvilken Anviisning Folkethinget ved de særlige Love, der foranledige Udgifterne, er bundet til at give, at, siger jeg, denne Anviisning har Folkethinget Forret til at give, men det har slet ikke Forret med Hensyn til noget Andet. Deri var den ærede Minister ogsaa enig. Ved Slutningen af hans første Foredrag blev jeg lidt bekymret, da han antydede, at der var Noget, hvorom der ikke var fuldstændig Klarhed og Sikkerhed, men hans andet Foredrag beroligede mig i saa Henseende. Der er i Henshold til Grundloven en fuldstændig Klarhed

tilstede om, hvad der tilkommer Folkethinget, nemlig at have saadanne aarlige Anviisningslove først til Behandling, og slet ikke Mere. Men er dette klart, saa troer jeg, at det ved de enkelte Love ikke er rigtigt at tilveiebringe en Sammenblanding af to Elementer, nemlig Noget, hvorved almindelige Udgiftsforpligtelser kunne opstaae, og Noget, der gaader ud paa selve Anviisningen af disse Udgifter, en Ret, som unægtelig tilkommer det andet Thing.

Besværlig: Det havde egentlig ikke været min Hensigt at tage Ordet ved denne Forhandling, navnlig da der ikke foreligger noget Endringsforslag; der er imidlertid fæstet en Opfordring til mig fra den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kredts (Andræ), hvorefter jeg ikke kan undlade at gjøre et Par Bemærkninger. Den ærede Taler yttrede, at saaledes som de finantsielle Forhold vare ordnede hos os, maatte det formistigtvis føre til, at der i Finantsloven blev opført en Sum til uforudsete Udgifter, da Ministeriet ellers ikke kunde komme ud af det uden ved disse Tillægsbevillingslove, og at man med Hensyn til Finantsloven maatte gjøre en overordentlig vid Fortolkning gjældende, for at Administrationen skulde kunne gaae; han tilføiede, at det at betragte Finantsloven som en Anviisning i den Betydning, at ingen Udbetaling skulde kunne finde Sted, medmindre dertil var anvist Penge i Finantsloven, lykkeligvis var umuligt paa Grund af de virkelige Forhold, og at der heller ikke var noget andet Land, hvor man havde skarpt gennemført denne Forbring om Anviisning, førend Udbetaling fandt Sted. Da jeg derved stedsede, bemærkede han end hertil, at dette ikke engang var Tilfældet i Belgien. Denne Yttring er i visse Dele correct og i visse ikke. Den finantsielle Ordning i Belgien er saaledes, at der ingen Udbetaling kan finde Sted, uden at den er anvist, ikke finder Sted, medmindre Regnskabsretten ved sin Paategning paa Anviisningen har erklæret, at den kan finde Sted i Overeensstemmelse med Finantsloven; dog er der derfra den Undtagelse, at hvis Ministeriet skulde ansee en Udgift for at være i den Grad nødvendig, at det vilde for sit Vedkommende paatage sig Ansvar for, at denne Udgift fandt